

eneens an Tamara McKinley

Matilda's laatste dans
Storm over Jacaranda
Windbloemen
Onderstromen
Droomvlucht
Het land achter de horizon
De verre kolonie
De erfgenamen van het land
Kind van de oceaan
Morgenrood
Woestijnwind
Stemmen uit het verleden
Eiland in de wolken

TAMARA MCKINLEY

ZOMERSTORM

De Fontein

Oorspronkelijke titel: *Summer Lightning*
First published in 2003 by Judy Piatkus (Publishers) Ltd, London
Copyright © 2003 by Tamara McKinley
The right of Tamara McKinley to be identified as the author of this work has been
asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2006 voor deze uitgave:
Uitgeverij De Fontein
Vertaling: Hans Verbeek
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: v3-Services, Baarn
ISBN 978 90 261 6428
ISBN 978 90 261 6429 3
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog 1969

Een uur voor het licht zou worden stapte Miriam Strong de veranda van de boerderij Bellbird op. Het was een onrustige nacht geweest, vol dromen over en beelden uit het verleden die waren opgewekt door de gebeurtenissen van de dag ervoor. Nu, terwijl ze daar stond en de frisheid van het doorweekte gras en de zoete geur van goede, rode aarde inademde, voelde ze haar energie en vastberadenheid terugkeren. Die zou ze nodig hebben, want de strijd die voor haar lag zou niet aangenaam zijn.

Ze deed haar ogen dicht en verdrong de beelden van de nacht door aan de goede dingen in haar leven te denken. Haar leven mocht dan misschien bijna vijfenzeventig jaar geleden zijn begonnen in het koelere groen van Zuid-Australië, toch had ze het gevoel dat ze hier, op deze plek in de hete sepia wereld, was geboren. Ze voelde zich thuis bij het getsjirp van de krekels, het gelach van de kookaburra en het geritsel van de warme wind in de bladeren van de bomen. Dit was haar thuis en ze zou er nooit weggaan, want het gaf haar kracht en rust. Ze had hier op het erf haar eerste pony bereiden en er de grillen van het leven op een afgelegen boerderij leren kennen – de harde lessen van de ongenaakbare schoonheid die haar omringde. Haar leven had zich hier afgespeeld en in de stilte zo vlak voor de zon opkwam kon je de echo's van het gelach en de tranen bijna horen.

Bellbird Station lag in de afgelegen noordwesthoek van New South Wales. De boerderij telde zes kamers en was bijna een eeuw geleden gebouwd. De keuken was in het achterhuis; verder was er een zelden gebruikte zitkamer en drie slaapkamers. Twintig jaar geleden was er een badkamer aangebouwd en de oude plee achter op het erf was al snel ten prooi gevallen aan de termieten en de elementen.

Het onvermijdelijke dak van golfplaat liep door tot over de brede veranda die de boerderij aan alle kanten omringde. Het leven speelde zich voornamelijk op deze veranda af, vooral tijdens de grootste hitte van de zomer, en Miriam had een bed met een klamboe in de ene hoek en een tafel en stoelen in een andere. Een verzameling versleten rotan stoelen stond her en der tussen de grote potten met varens en andere planten die bijdroegen aan de groene koelte van de omringende bomen. Die bomen waren een thuis voor de kaketoets en kanaries in alle schakeringen en natuurlijk van de kleine klokvogel wiens roep een van de zuiverste geluiden uit de bush was.

Miriam liet zich met een diepe zucht in een van de stoelen zakken en zette de speeldoos voorzichtig op de wankelende tafel. Daar kwam ze later wel aan toe. Haar bezoeker zou al spoedig arriveren en ze had dit rustige moment nodig om kracht op te doen voor wat komen zou. Alleen God wist hoe haar familie zou reageren.

Chloe, haar dochter, zou waarschijnlijk zeggen dat ze zich niet zo druk moest maken. Zij moest helemaal niks hebben van problemen van wat voor aard dan ook en verstopte zich het liefst met haar schilderijen in dat grote bouwvallige huis op het strand van Byron Bay. Dat meisje had altijd al in een droomwereld geleefd, dacht Miriam vermoeid. Ze staaarde naar het erf en zag het kleine meisje weer voor zich met haar stralenkansen van koperkleurig haar en haar groene ogen die in de daaropvolgende jaren niets van hun glans hadden verloren. Ze nam aan dat ze gelukkig was, maar wie weet? Leo en zij waren dan wel gescheiden, maar ze vermoedde dat ze elkaar beter lagen, nu ze uit elkaar waren – en dat was toch goed? Of niet soms? Miriam klakte met haar tong. Er spookten te veel gedachten door haar hoofd en het oplossen van de problemen van haar familie had zeker niet de hoogste prioriteit.

Nu wat haar kleindochters betrof. Miriam glimlachte. Zo verschillend als dag en nacht. Fiona zou zich waarschijnlijk verheugen op het avontuur van de strijd die ophanden was, maar Louise? De arme timide en gefrustreerde Louise zou het waarschijnlijk zien als wéér een probleem in haar leven.

Miriam drong alle gedachten aan haar familie naar de achtergrond en worstelde zich in haar laarzen. De pijn in haar rug hielp haar daar-

bij. Die vormde een voortdurende herinnering aan haar sterfelijkheid. Ze vloekte binnensmonds omdat de veters een eigen leven leken te leiden en weigerden zich te laten strikken. Het was een verschrikking om oud te zijn en in plaats van trots te zijn op haar gevorderde leeftijd, vervloekte ze die. Wat zou ze er niet voor overhebben om weer jong en lenig te zijn. Om de hele nacht door te kunnen slapen zonder bezoekjes aan de wc en om uren achtereen door de weiden te rijden zonder nog dagen daarna stijf te zijn en spierpijn te hebben.

Haar gezicht vertrok. Het alternatief was niet erg aantrekkelijk, maar ze kon zich niet neerleggen bij wat er met haar gebeurde. Ze was haar hele leven een vechter geweest en ze vertikte het om nu het hoofd in de schoot te leggen. Ze gromde tevreden toen ze er eindelijk in slaagde de veters te strikken en nadat ze nog een blik op de speeldoos had geworpen, liet ze haar blik weer over het erf en de omheinde weide dwalen.

De hemel was lichter en in het eerste, roze licht van de dageraad staken de bomen af tegen het donkerdere groepje bijgebouwen. De vogels roerden zich en het scherpe, snerpende geluid van de kaketoos werd wat verzacht door het rollende, bijna sensuele geneurie van de fluiteksters.

Ze bleef op de veranda zitten terwijl de dag aanbrak, rook uit het kookhuis omhoog kringelde en de vogels voor de eerste keer die dag het luchtruim kozen. Ze stegen op in een wolk van roze en wit en grijs en kleine groene parkieten en blauwe pieten schoten enthousiast tussen de kaketoos door op weg naar de beek. Ze keek ze een ogenblik na en haar scherpe blik ontwaarde de eerste jonge vogels die het nest hadden verlaten. Een nieuwe generatie vloog uit. Het zou spoedig tijd zijn om plaats voor ze te maken.

‘Maar nog niet,’ zei ze bij zichzelf. ‘Ik heb eerst nog tijd nodig om de zaken recht te zetten.’

Ze richtte haar aandacht met tegenzin op de speeldoos. Het kersenhout was ingelegd met parelmoer en aangetast door de tand des tijds. Maar dat had alleen maar bijgedragen aan zijn bekoring, want de krassen en groeven vertelden over lange reizen over de hele wereld, over de tijd in enkele van de meest onherbergzame streken op aarde. En als kind had Miriam geprobeerd zich voor te stellen hoe ze waren

ontstaan – had geprobeerd zich een beeld te vormen van de mensen van wie de speeldoos was geweest en die hadden gekoesterd.

‘Tot nu toe,’ mompelde ze boos terwijl ze de versplinterde onderkant bekeek. Maar haar onvoorzichtigheid had een reeks gebeurtenissen in gang gezet die gemakkelijk uit de hand konden lopen als er niet zorgvuldig mee werd omgegaan. Want door het beschadigen van de speeldoos was een geheim aan het licht gekomen – een geheim dat het leven van haar familieleden voor altijd kon veranderen.

Ze ging met haar vinger over het deksel en haar twijfel groeide. Was het misschien beter geweest om de geesten te laten rusten? Om datgene wat ze had gevonden te aanvaarden en te gebruiken om haar familie te helpen? Hier zat ze niet op te wachten – niet nu. En toch, hoe zou ze de vondst kunnen negeren? Het was het eerste harde bewijs dat haar verdenkingen juist waren. Een tastbaar cadeau uit het verleden dat erom schreeuwde dat de waarheid werd verteld.

Ze prutste met de kleine gouden sleutel en deed het deksel open. De zwarte Harlekijn danste met zijn bleke Columbine op de blikken tonen van een Strausswals voor de rookkleurige spiegels, hun uitdrukking een raadsel achter hun maskers.

Miriam bekeek de felle kleuren van Harlekijs kostuum en de frivole franje aan de jurk van Columbine. Het was prachtig, gaf ze toe, en waarschijnlijk zeldzaam, want een zwarte Harlekijn was niet gebruikelijk. Maar zelfs als kind al had ze gevonden dat er iets vreemds was aan de glazige ogen achter de maskers – iets gemaakts en houten in hun emotioneel omhelzing. Ze trok een gezicht. Nu dacht ze dat ze misschien altijd geweten hadden van het geheim onder hun voeten en dat ze daarom zo hooghartig keken.

De muziek stopte en de dansers kwamen tot stilstand. Miriam deed het deksel dicht en probeerde niet te denken aan de ophanden zijnde komst van haar bezoeker door zich over te geven aan de geluiden en de geuren van een verleden dat ze alleen maar kende uit de verhalen die ze als kind had gehoord. Dat was in een tijd dat ze nog geboren moest worden – maar ze was toch al een stille, onschuldige getuige geweest van het drama dat vijfenzeventig jaar later tot een einde zou komen.

I

Ierland 1893

Maureen sloeg rillend de dunne sjaal om haar schouders terwijl ze op Henry wachtte. Hij was nog nooit zo laat geweest en ze begon ongerust te worden. Was er misschien iets gebeurd in het grote huis? Een reden dat hij niet weg kon glippen? Ze klemde haar kaken op elkaar om niet te klappertanden. Het was een lange wandeling geweest van het dorp naar het bos en door de regen plakte haar lange donkere haar tegen haar huid en ijskoude druppels liepen langs haar nek haar jurk in. Maar het was niet de ijskoude snijdende wind die haar verkleumde, maar de gedachte dat ze misschien verraden waren – dat hij misschien helemaal niet zou komen.

Ze zocht beschutting in de deuropening van de verlaten hut van de jachtopziener. Ze leunde tegen het ruwe hout van de deurpost en veegde de regen uit haar gezicht.

De dag paste uitstekend bij haar humeur, want de hemel was loodgrijs gebleven en de duisternis zou al snel invallen. Ze moest al vlug weer gaan, want ze zou thuis worden gemist – en ze voelde er niet veel voor om pa onder ogen te komen, want hij zou een verklaring eisen. Maar de angst dat ze Henry zou mislopen was groter, want er waren dingen die ze moesten bespreken. Zaken die niet konden wachten – niet als ze opgelost moesten worden vóór haar zeventiende verjaardag.

Het roffelende geluid van de regen op het kapotte rieten dak overstemde elk geluid terwijl ze daar in de snel invallende duisternis stond. Ze tuurde in de steeds dieper wordende schaduwen en repeteerde in haar hoofd de dingen die ze moest zeggen. Het zou niet gemakkelijk

zijn, maar ze moest vertrouwen blijven houden in Henry. Hij zou haar nu toch zeker niet in de steek laten?

‘Maureen.’

Bij het horen van de zachte stem draaide ze zich snel om. Hij sprong van zijn paard en met een snik van vreugde en opluchting viel ze in zijn armen. ‘Ik dacht dat je niet zou komen,’ zei ze ademloos.

Hij liet de teugels vallen en trok haar tegen zich aan. Hij liet zijn kin op haar hoofd rusten terwijl ze beschutting zochten onder de resten van het dak. ‘Ik was ook bijna niet gekomen,’ zei hij ernstig. ‘Mijn broer kwam opdagen en mijn vader stond erop om de gang van zaken op het landgoed te bespreken. Ik ben hier alleen maar omdat een merrie die moet werpen problemen heeft. Ik heb aangeboden hulp te gaan halen.’

Hij maakte zich met tegenzin los en streek het natte haar uit haar gezicht voor hij haar kin tussen zijn lange, elegante vingers nam. ‘Het spijt me, schat, maar ik kan niet blijven. Vader heeft een van zijn buien en ik durf niet al te lang weg te blijven.’

Maureen keek op naar zijn knappe gezicht. Henry Beecham Fford was tweeëntwintig en zijn blonde haar plakte nat tegen zijn fijn gevormde hoofd. Zijn ogen waren blauw en werden omlijst door volle wimpers; hij had een lange, rechte neus met daaronder een keurige snor en een sensuele mond. Ze nam zijn hand in de hare en drukte een kus op de palm. ‘Kun je niet heel even blijven?’ smeekte ze. ‘Ik heb je de afgelopen dagen zo weinig gezien en het lijkt wel of we nooit tijd hebben om te praten.’

Toen kuste hij haar, trok haar tegen zich aan en sloeg zijn armen om haar heen. De warmte van zijn omhelzing trok als een gloed door haar heen. Ze versmolt met hem, proefde hem, ademde zijn geur in van dure eau de cologne en vochtige tweed.

‘Ik tref je morgen hier na de jacht,’ zei hij terwijl hij zich met tegenzin losmaakte uit hun omhelzing. ‘Dan kunnen we praten.’ Zijn blauwe ogen sprankelden vol humor terwijl hij naar haar keek. ‘Wat het ook is kan niet zo belangrijk zijn – we hebben alles al gezegd, hier, met deze kus.’

Ze deed een stap bij hem vandaan. Als hij haar nog een keer kuste, zou ze verloren zijn en ze moest haar hoofd erbij houden. ‘Henry,’ begon ze.

Hij bracht haar tot zwijgen door een zachte vinger tegen haar lippen te leggen. ‘Morgen,’ zei hij vastberaden. ‘Als ik blijf, lopen we het risico dat we worden betrappt en als ik een beetje in een goed blaadje wil komen bij vader, dan zal ik me als een plichtsgetrouwe zoon moeten gedragen.’ Hij draaide zich na een haastige kus om en nam de teugels in zijn hand. Hij klom in het zadel en boog zich voorover om Maureens natte haar te strelen. ‘Ga naar huis en zorg dat je droog wordt voor je een longontsteking oploopt en denk eraan: ik hou van je,’ zei hij. ‘Houd moed, mijn liefste. We zullen een manier vinden om voor altijd bij elkaar te zijn. Dat beloof ik je.’

Maureen sloeg haar armen om zich heen terwijl hij het paard keerde en weg galoppeerde. Ze bleef lange tijd staan en luisterde naar het wegstervende hoefgetrappel en het getik van de regen op het bladerdak. Ze had niets gezegd omdat het duidelijk was dat hij toch niet zou hebben geluisterd – hij had veel te veel haast – was te bang geweest dat ze zouden worden betrappt. Maar de gedachten die door haar hoofd spookten stonden haar niet aan. Kon ze hem vertrouwen? Of maakte hij alleen maar misbruik van haar?

Henry kwam uit een familie van rijke Engelse protestanten. Ze bezaten het land dat zich van de haven af tegen de heuvel uitstreckte in een spinnenweb van stenen muurtjes. Land dat was verdeeld in stukjes die nauwelijks groter waren dan O’Hallorans mooiste zitkamer. Land dat nauwelijks genoeg opbracht om de pachters die het bewerkten te voeden als de pacht eenmaal was betaald. Henry’s afkomst stond hun liefde in de weg. Zou Henry sterk genoeg zijn om tegen zijn tirannieke vader in opstand te komen? Hield hij genoeg van haar om het risico te lopen dat hij alles kwijt zou raken?

Ze trok haar schouders op en stapte met haar armen stevig om zich heen geslagen uit de beschutting van de hut en begon zich een weg te banen door het bos. Hij had haar gevraagd vertrouwen in hem te hebben – maar kon ze dat wel? Durfde ze te hopen dat hij zijn belofte zou nakomen dat ze op een dag samen zouden zijn? Zou hij haar nog steeds willen als het seizoen eenmaal begon en hij in beslag werd genomen door jachtpartijen en bals in het grote huis?

Haar voeten gleden weg op de natte bladeren terwijl ze struikelend over afgebroken takken om doornstruiken heen haar weg zocht. Ze

kon niet anders dan hem op zijn woord geloven – niet nu. Maar God stond haar bij als ze het bij het verkeerde eind had.

De wind loeide toen ze uit de beschutting van het bos kwam en het pad op stapte dat langs de heuvel naar beneden naar het dorp aan de kust leidde. Haar haar werd uit haar gezicht gerukt en haar jurk wikkelde zich om haar benen en flapperde om haar enkels terwijl ze tegen de wind leunde en haar kin stevig in de kraag van haar cape drukte. Meeuwen schreeuwden boven de haven waar de vissersboten aan hun trossen rukten en de golven van de Atlantische Oceaan zich met donderend geraas op de stenen pier stortten en de zachte gloed die uit de huisjes scheen een welkome aanblik bood. Ze worstelde zich, bijna verblind door tranen, de heuvel af.

Ze zag de vrouwen pas toen het te laat was.

Henry bracht Dan Finnigan naar de stallen en toen hij zich ervan had vergewist dat zijn paard was afgedroogd en genoeg te eten en te drinken had, haastte hij zich over de klinkers naar het huis. Het regende nu harder, de vlagen hakten de nacht bijna horizontaal in tweeën. Hij hoopte dat Maureen veilig was thuisgekomen; dit was geen nacht om buiten rond te lopen.

De gedachte aan Maureen deed hem glimlachen terwijl hij zich met twee treden tegelijk de trap op haastte en zijn slaapkamer binnenstormde. Zijn liefde voor haar was geen verrassing geweest, want hij had haar altijd al bewonderd, zelfs toen ze nog een kind was. Hij rukte zijn doorweekte hemd en broek uit en kleepte zich snel voor het diner. Die kinderjaren waren het best van al geweest, want hoewel hij zich wel bewust was geweest van het klassenverschil, was er sprake geweest van een grotere mate van vrijheid – een vrijheid die het mogelijk had gemaakt dat hun vriendschap zich ontwikkelde, ondanks hun verschillende omstandigheden.

Hij zuchtte terwijl hij met het gesteven boord en de gouden manchetknopen worstelde. Daar was met de volwassenheid een einde aan gekomen en de kloof tussen hen was alleen maar groter geworden. Wat was het toch met Ierland dat mensen tot zulke haat werden aanzet? Die was aan beide kanten duidelijk aanwezig, zowel in de protestantse gemeenschappen als in de katholieke sloppenwijken, maar

er moest toch een oplossing te vinden zijn – een manier om dit arme, achterlijke land te verlossen van eeuwen van ellende?

Hij strikte zijn vlinderdas en trok zijn jas aan. Terwijl hij zijn spiegelbeeld bekeek, trok hij spottend een wenkbrauw op. Wat wist hij nou van Ierse politiek, laat staan dat hij een oplossing kon vinden voor de voortdurende strijd? Het enige wat hij wist was dat hij van Maureen hield en vastbesloten was een manier te vinden om bij elkaar te blijven. Wat zou het dat zij katholiek was en haar vader een van die raddraaiers die met een hoop misbaar om Iers zelfbestuur riepen?

De ongemakkelijke gedachte dat zijn eigen vader zich sterk tegen een dergelijke verbintenis zou keren deed hem aarzelen toen hij zijn hand uitstreckte naar de deurkruk. Het fanatisme zat er aan beide kanten ingebakken; had hij genoeg karakter om generaties Beecham-Ffords te tarten en zijn hart te volgen? Zou Maureen de lang in ere gehouden traditie van haat voor de Engelsen los kunnen laten en er met hem vandoor willen gaan?

‘Er is maar één manier om daar achter te komen,’ mompelde hij terwijl hij de deur opendeed en de schemerige overloop overstak.

Beecham Hall was een vierkant stenen bouwwerk dat ruim een eeuw geleden was opgetrokken in opdracht van een rijke voorvader. Het stond in eenzame pracht te midden van de heuvels die Lough Leigh beschutten tegen de westenwind die over de Atlantische Oceaan kwam aangestormd. De hoge, elegante ramen boden uitzicht op de goed onderhouden tuinen en een oprijlaan die werd omzoomd door in allerlei vormen gesnoeide heggen. Een poort in de zacht stenen muur die schuilging onder klimrozen en kamperfoelie gaf toegang tot het met klinkers bestrate plein voor de stallen, en de kruidentuin lag verscholen achter de grote wasserij.

Het land dat het huis omgaf was prima weidegrond voor het vee en de paarden en de bossen herbergden een overdaad aan fazanten voor de jachtpartijen die zijn vader elk jaar hield. Er zat volop vis in de rivier die van Lough naar zee liep en de kudde herten in het parkachtige landschap bood ’s morgens vroeg een prachtige aanblik, maar betekende een ware nachtmerrie voor de jachtopziener die stropers moest zien te weren.

Henry had het grootste deel van zijn leven in Beecham Hall gewoond en gaf de voorkeur aan het groen van Ierland boven de smog van Londen. Hier, te midden van de grasgroene heuvels en aan de grillige kust, kon je ademen. Er hing een bijna mystieke sfeer rond de vervallen kastelen en huisjes die appelleerde aan zijn artistieke inborst. En dan was er natuurlijk nog dit huis. Hij was dol op de hoge plafonds, het fijne stucwerk op de kroonlijsten en de knusse zitbanken bij de ramen waar hij als kind altijd achter de zware gordijnen zat te lezen. Maar het meest van alles hield hij van het zomerhuis. Want daar kon hij helemaal opgaan in zijn schilderen.

Hij staarde vanaf de overloop de nacht in terwijl vanuit de zitkamer het gedempte geluid van stemmen klonk. Het zomerhuis was daar ergens in de duisternis, weggestopt in een afgelegen hoek van de tuin, bijna vergeten sinds vader aan de zijkant van het huis de oranjerie had laten optrekken. Hij friemelde aan zijn das en wou dat hij het diner aan zich voorbij kon laten gaan en zich kon terugtrekken in zijn toevluchtsoord – naar zijn schilderij dat bijna klaar was. Maar plicht riep en met een diepe zucht haastte hij zich de laatste trap af en liep de hal door. De staande klok sloeg acht uur toen hij de zitkamer binnenging.

‘Waar heb jij verdorie uitgehangen?’ wilde sir Oswald weten.

Henry keek naar zijn vader die zijn gebruikelijke wijdbeense houding bij het vuur had aangenomen. Zijn haar glansde zilver in het licht van de lamp en de fraai gesneden jas accentueerde een lichaam dat slank en fit bleef door de vossenjacht. ‘Ik ben naar het dorp geweest om Dan Finnigan te halen,’ antwoordde Henry kalm. ‘Ik moest eerst mijn natte kleren uitdoen.’

‘Daar heb je flink wat tijd voor nodig gehad,’ teemde Thomas terwijl hij zijn doordringende blik over Henry’s gezicht liet gaan op zoek naar tekenen van bedrog. ‘Weet je zeker dat je niet ergens een of andere lekkere meid hebt verstoppt?’ Hij snoof van het lachen en streek zijn lichtbruine haar achterover. ‘Niks mis mee, maar je moet wel erg wanhopig zijn om er op een avond als deze op uit te gaan.’

Henry keek woedend naar zijn broer, zijn vuisten gebald naast zijn lichaam terwijl hij een scherp antwoord inslikte. Thomas zag altijd kans hem te ergeren – wist altijd een zwakke plek te vinden en er genadeloos misbruik van te maken.

‘Er zijn dames aanwezig,’ bulderde sir Oswald. ‘Hou je een beetje in, jongen.’

Thomas kreeg een kleur, hij keerde het gezelschap de rug toe en ging naar zijn vrouw. Emma zat op een lage bank met haar handwerk en had haar ogen neergeslagen, alsof ze bang was opgemerkt te worden.

‘Kom bij het vuur, schat, en warm jezelf.’ Lady Miriam klopte op het kussen naast zich op de bank. Henry en zij wisten maar al te goed hoe gemakkelijk er in dit gezin ruzie ontstond en Henry zag aan de manier waarop ze haar kin omhoogstak dat ze vastbesloten was een confrontatie te voorkomen. ‘Hoe is het met de merrie?’

Henry durfde niet naar zijn vader te kijken terwijl hij een glas sherry van het zilveren dienblad op de bijzettafel pakte en naast zijn moeder ging zitten. De opmerking van zijn broer was te dicht in de buurt van de waarheid geweest en die ouwe smeerlap was zo scherp als een scheermes als hij ergens lucht van kreeg. ‘Finnigan denkt dat ze het wel redt,’ zei hij kalm. ‘Maar dit zal haar laatste veulen moeten zijn. Ze wordt te oud.’

De diamanten van lady Miriam fonkelden in het licht terwijl ze met haar hand over haar zijden jurk streek. ‘Dank je dat je er op een avond als deze op uit bent gegaan,’ mompelde ze.

Haar doordringend blauwe ogen keken hem langdurig aan voor ze haar blik afwendde. Maar Henry had de vragen gezien in die ogen, de twijfels, en vroeg zich af hoe lang hij dit belachelijke spelletje kon volhouden. Misschien moest hij na het eten de confrontatie aangaan met zijn vader – het was misschien beter om zelf het initiatief te nemen dan op heterdaad te worden betrapt waardoor hij in de verdediging zou worden gedrongen. Maar bij de gedachte alleen al kreeg hij het benauwd en het koude zweet liep langs zijn rug terwijl zijn vader orakelde over alle problemen die het runnen van een huishouden in Zuid-Ierland in deze politiek beladen tijden met zich meebracht.

Henry sloot zich af voor het geluid van zijn stem en richtte zijn gedachten op Maureen. Hij herinnerde zich hoe nat haar haar was geweest. Herinnerde zich hoe koud de wind en hoe dun haar cape was geweest. Het was niet eerlijk dat hij zo beschut leefde, dat hij zich bij een vuur kon warmen terwijl zij zich door de regen voortsleepte naar het dorp. De pijn binnen in hem was zo hevig dat hij een kreun moest onderdruk-

ken die in zijn keel opwelde. Konden ze maar vaker bij elkaar zijn. Hij haatte de gestolen ogenblikken, de geheime ontmoetingen waarbij elk geluid hun ontdekking kon aankondigen. Er moest iets gebeuren – en snel. Hij kon het niet langer verdragen van haar gescheiden te zijn.

Het avondeten leek een eeuwigheid te duren en de sfeer werd overschaduwd door de dreigende moeilijkheden. Sir Oswald werkte zich zwijgend door de zes gangen en nam nauwelijks de moeite zich om de aanwezigheid van zijn gezin te bekommeren. Lady Miriam deed haar best de lange stiltes te vullen met een gesprek over koetjes en kalfjes en Thomas zeurde maar door over de verkiezingen die voor de deur stonden en dat hij ervan overtuigd was dat hij zijn zetel in het parlement zou behouden.

De vrouw van Thomas zat met haar eten te spelen, terwijl het lamplicht op haar doffe bruine haar scheen en diepe schaduwen over haar magere, bleke gezicht wierp. Ze deed Henry denken aan een kleine grijze muis die hij ooit als huisdier had gehad. Maar dat was misschien niet aardig. Arme Emma, dacht hij toen hij eindelijk zijn servet aan de kant legde en het eten voor gezien hield. Haar laatste inzinking was te wijten aan haar derde miskraam in evenzoveel jaar – als Thomas zich maar eens een beetje kon beheersen, zodat het arme ding de tijd kreeg om te herstellen. Maar dat was nou typisch zijn oudere broer. Dacht nooit aan iemand anders dan zichzelf.

De bedienden kwamen met cognac en sigaren en lady Miriam schreed de kamer uit met Emma schuifelend in haar kielzog. Hun opluchting was bijna tastbaar en Henry schoof heen en weer in zijn stoel en wou dat hij met hen meekon. De avond leek eindeloos en hij verlangde naar de eenzaamheid van zijn slaapkamer, naar het gevoel van een potlood in zijn hand en een vel schoon, dik papier om op te schetsen. Hij wilde Maureens gezicht tekenen – haar buitengewoon groene ogen en het donkere haar, de zachte, gewelfde lippen en de ronde wangen met het ondeugende kuiltje, dat verscheen als ze lachte. Ze was perfect. Hoe kon iemand niet van haar houden?

Zijn vaders stem rukte hem uit zijn gedachten. ‘Heb vanmorgen een brief ontvangen van generaal Collingwood,’ bulderde hij. ‘Hij heeft een gesprek voor je geregeld in Londen, volgende week.’ De borstelige wenkbrauwen overschaduwden zijn samengeknepen ogen.

‘Het wordt tijd dat je iets nuttigs gaat doen in plaats van hier als een of andere verwijfde nietsnut rond te hangen.’

De hatelijke grijns van Thomas ontging hem niet, net zo min als de strijdlustige blik van zijn vader. Henry haalde diep adem en dwong zichzelf kalm te blijven. Dit was een oud, bekend gespreksonderwerp, maar hij moest voet bij stuk houden. ‘Ik heb geen enkele behoefte om het leger in te gaan,’ zei hij kalm. ‘We hebben het hier al vaker over gehad en ik ben niet van plan om...’

‘Je doet verdorie wat je gezegd wordt, jongeman,’ barstte sir Oswald uit en de klap waarmee zijn vuist op tafel kwam deed de glazen rinkelen. ‘Ik *neem* die onzin niet langer. Je hebt ten opzichte van deze familie de plicht carrière te maken en als je weigert dat op eigen houtje te doen, dan heb je maar te doen wat ik wil.’

Henry stond op en de kleur verdween uit zijn gezicht. Hij beefde van woede. ‘Ik heb altijd geprobeerd het u naar de zin te maken, vader, maar dat is blijkbaar onmogelijk. Ik weet dat ik u en moeder iets verschuldigd ben, maar een leven in het leger of in de kerk is niets voor mij.’ Hij haalde diep adem. ‘Ik heb een talent – een talent dat volgens mij tot iets belangrijks zal leiden als ik de kans maar krijg het te ontwikkelen. En dat kan ik niet als ik op een of ander slagveld tot mijn nek in de modder en de speren van inboorlingen zit.’

‘Talent!’ De overhangende wenkbrauwen schoten van verbazing de hoogte in en namen vervolgens hun dreigende positie boven de gloeiende ogen weer in. ‘Nonsens. Dus jij gelooft de een of andere verwijfde, zogenaamde kunstenaar en je denkt dat je er behoorlijk van kunt bestaan? Flauwekul!’ De glazen rinkelden opnieuw en de kaarsen sputterden toen hij met zijn vuist op tafel sloeg. ‘Je bent nu tweeëntwintig. Tijd om volwassen te worden.’

Henry deed met vooruitgestoken kin een stap bij de tafel vandaan en zijn vastberadenheid was af te lezen aan zijn opeengeklemd kaken. ‘Ik ben volwassen genoeg om te weten dat ik nooit soldaat of priester zal worden,’ zei hij stijfjes. ‘En wat die kunstenaar aangaat over wie u zo neerbuigend doet, die heeft pas van hare majesteit de opdracht gekregen haar portret te schilderen.’

Hij vouwde zijn handen achter zijn rug zodat niemand kon zien dat ze trilden en weerstond de blik van zijn vader. ‘Thomas heeft

carrière gemaakt in de politiek. Dat was zijn keuze. U hebt carrière gemaakt in de katoen en in de mijnen. Ik kies ervoor mijn eigen weg te gaan. Dit alles,' hij gebaarde naar de betimmerde muren van de kamer, het kristal en het fraaie meubilair, 'dit alles zal nooit van mij worden en als de jongste zoon moet ik de kans krijgen mijn eigen levensweg te vinden. Waarom kunt u me niet accepteren zoals ik ben en het daarbij laten? Deze discussie hebben we al vaker gevoerd en ik begin hem aardig beu te raken.'

'Hoe dúrf je?' Sir Oswald was rood aangelopen en zijn grijze ogen waren samengeknepen van woede terwijl hij zijn stoel achteruit schoof. 'Ik voel er veel voor om je een flink pak slaag te geven,' zei hij ademloos.

Henry beet zijn kiezen op elkaar en de tic in zijn gezicht was het enige uiterlijke kenmerk van de woede die hij voelde toen hij dacht aan hoe vreselijk zijn vader hem had geslagen toen hij nog jong was. 'Ik ben geen kleine jongen meer, vader,' zei hij kil. 'U kunt niet langer gehoorzaamheid in me slaan.'

'Ga uit mijn ogen,' brulde sir Oswald.

Henry speelde even met de gedachte zijn vader over Maureen te vertellen, maar sir Oswald was uit op een vechtpartij en het had geen zin olie op het vuur te gooien. Zonder verder nog iets te zeggen ging Henry de kamer uit.

'Opgeduvelde, Paddy Dempster! En waag het niet terug te komen voor je nuchter bent.'

Een stevige duw in de rug hielp Paddy struikelend over de drempel van de pub in Dublin naar buiten. Hij kon nauwelijks overeind blijven en het was alleen maar te danken aan het meisje dat haar arm om zijn middel sloeg dat hij niet languit in de goot belandde. Dit was niet de eerste keer dat hij uit een kroeg werd gegooid, en met zijn negenentwintig jaar vermoedde hij dat het ook niet de laatste keer zou zijn. De hoeveelheid bier die hij had gedronken deed zich gelden en hij gaf over; het braaksel spetterde zonder dat hij het in de gaten had op zijn schoenen en broekspijpen.

'Ik besteed m'n geld wel ergens anders,' schreeuwde hij terwijl hij zijn mond afveegde aan zijn mouw. 'Ik moet toch alleen maar kotsen van dat smerige bier van je.'

‘Je mag van geluk spreken als ze je nog ergens binnenlaten, jij dronken lor,’ antwoordde de barkeeper en hij sloeg de deur in zijn gezicht dicht.

Paddy zwaaide heen en weer terwijl hij met een stompzinige uitdrukking op zijn gezicht naar de deur staarde. ‘Ik vermoord hem,’ mompelde hij en hij balde zijn stevige vuisten.

‘Kom op nou, Paddy. Je had me een lekker etentje beloofd en mijn maag denkt inmiddels dat m’n kop eraf ligt.’ Het meisje vlijde haar hoofd tegen zijn schouder terwijl ze haar arm door de zijne wurmde en hem aanspoorde in beweging te komen.

Paddy staarde haar aan en probeerde zich te herinneren wie ze verdorie ook alweer was en waarom hij haar een etentje had beloofd. Zijn glazige blik maakte de harde lijnen in haar gezicht wat zachter en deden het warrige, vette haar en de vuile nek er bijna aantrekkelijk uitzien. Maar hij kon haar ruiken, zelfs boven zijn eigen stank uit, en het restant van het bier dat hij eerder had gedronken kwam weer omhoog.

‘Kom op,’ drong ze aan en haar stem klonk schrill. ‘Laat je me soms de hele avond wachten?’

‘Donder op,’ bracht hij uit. ‘Laat me met rust.’ Hij maakte haar grijpgrage vingers los en duwde haar weg. Hij was een grote vent, en sterk, zeker als hij flink wat bier had gedronken. Het meisje dat daar niet op bedacht was, viel tegen de muur van de kroeg en gleed in de goot.

Paddy zette zich in een onzekere looppas. Hij moest bij haar vandaan zien te komen. Weg van het lawaai van de pub en de stank van de steeg. Zijn ingewanden gingen tekeer en de gal smaakte bitter in zijn mond terwijl haar venijnige schreeuw hem in de duisternis achtervolgde.

‘Je bent me wat schuldig,’ krijste ze terwijl ze op zijn rug sprong. Haar handen waren net klauwen van een roofvogel die naar zijn ogen graaiden, terwijl haar benen hem als een bankschroef omklemden. ‘Kom over de brug, klootzak, of ik roep de politie erbij!’

Hij schudde haar van zich af zoals een hond de regen van zich afschudt en ze viel opnieuw op de ruwe stenen. ‘Kom op met je geld,’ krijste ze terwijl ze in één beweging overeind kwam en weer op hem af dook. ‘Help! Politie! Politie! Ik word overvallen,’ schreeuwde ze

terwijl hij haar wegduwde en probeerde zijn onzekere weg voort te zetten. ‘Houd de dief!’

Het werd Paddy rood voor de ogen – het was een wolk van rood die zijn wazige wereld omsloot en waar zijn hoofd vol mee was. Hij moest haar het zwijgen opleggen. Hij moest zorgen dat ze haar mond hield voor de politie kwam opdagen. Hij draaide zich snel om, zijn enorme hand greep haar bij haar magere nek en maakte een einde aan de stroom vitriool die door zijn hoofd sneed. En toen begon hij te knijpen, te knijpen, te knijpen. Hij had stilte nodig, rust, tijd om na te denken, tijd om de vreselijke pijn in zijn maag en in zijn hoofd tot bedaren te brengen, en pas toen zij ophield weerstand te bieden drong het tot hem door dat er iets niet klopte.

Hij zag in gefascineerde verwarring hoe de ogen van de hoer uitpuilden en haar tong naar buiten stak. Hij voelde hoe ze slap werd en liet haar los. Ze viel als een lappenpop op de grond. Hij duwde voorzichtig met zijn voet tegen haar aan en toen ze niet reageerde, kreunde hij van afschuw en verbijstering. Nu was hij erbij. De politie kon hier elk ogenblik zijn en met zijn lijst van veroordelingen zou hij nu zeker in aanmerking komen voor een stropdas van hennep.

Hij wierp een blik over zijn schouder toen hij de politiefluitjes hoorde en het gestamp van legerlaarzen door de straatjes weergalmde. De effecten van het bier waren in één klap verdwenen. Er werkt niks zo goed als de dreiging van de beul en zijn strop om een man te ont-nuchteren, dacht hij bitter.

Voor zo’n grote man bewoog hij zich soepel en snel in de schaduw, maar dat was een vaardigheid die hij had geleerd in de twintig jaar dat hij buiten de wet leefde. Een vaardigheid die hij zich al jong eigen had moeten maken om op straat te kunnen overleven.

Paddy rende kriskras door de doolhof van straatjes en steegjes vol bouwvallige huizen en lawaaiige kroegen tot hij bij de rivier kwam. De Liffey had onder de voortjagende wolken en bij het licht van de zuurkijkende maan de kleur van gesmolten lood. Paddy klauterde vlug over de lage stenen muur en verstopte zich in een nauwe duiker onder een van de bruggen. Hij kon het rottende afval op de oever en de koude, groene duisternis van het water ruiken terwijl het in olie-achtige stilte voorbijgleed.

Hij bleef op zijn hurken in zijn vochtige en stinkende schuilplaats zitten; hij huiverde en sloeg zijn armen om zich heen. Zijn jas was versleten, het overhemd eronder dun en vaak versteld. Wat zou hij er niet voor overhebben om weer in dat kale kleine kamertje in Wales te zitten – in de kille duisternis van de kolenmijn die ervoor zorgde dat hij geld op zak had en een volle maag. Waarom was hij in vredesnaam teruggekeerd naar Ierland?

Hij trok een gezicht, stak zijn ongeschoren kin in zijn kraag en staarde naar de weerspiegeling van de maan in het smerige water. Londen was te gevaarlijk gebleken en hij was te vaak op het laatste nippertje aan de sterke arm ontsnapt om nog risico's te nemen. Hij was op weg gegaan naar Wales waar hij werk en kameraadschap had gevonden in het kleine mijndorpje in de bergen, maar hij had zijn lange vingers niet lang thuis kunnen houden en hij was bijna gepakt tijdens een inbraak in een nabijgelegen pub.

Hij wreef met eeltige handen over zijn gezicht. Ierland zou een toevluchtsoord moeten zijn – een plek waar hij kon terugkeren naar mensen die het iets kon schelen hoe het met hem ging. Maar mam was dood en zijn broers en zussen zaten in alle uithoeken van de wereld op zoek naar fortuin. Zelfs het oude huisje werd nu bewoond door vreemden en niemand wist wat er met pa was gebeurd. Die was op een ochtend gewoon de deur uitgestapt en nooit meer teruggekomen.

‘Ik moet hier weg,’ fluisterde hij. ‘Ik moet er op de een of andere manier iets van zien te maken voor de beul me te pakken krijgt.’

Kate Kelly hield de baby stevig vast terwijl ze uit de schaduw achter het gordijn stapte en zag hoe de man de steeg uit rende. Haar hart ging tekeer en haar mond was droog. Ze had zijn gezicht duidelijk gezien in het licht dat uit de pub scheen en ze wist dat ze het nooit zou vergeten.

Er ging een rilling door haar heen toen ze weer naar de stille figuur keek die daar in het vuil van het achterafsteegje lag. Het meisje zag er zo jong, zo kwetsbaar uit met haar vieze haar dat in de goot vol regenwater dreef, en haar handen die in de richting van de hemel geopend waren. Kate sloeg een kruis en mompelde een gebed toen de politie

en de soldaten arriveerden. Het meisje was dood, maar waarom moest er in godsnaam met haar gezeuld worden alsof ze een stuk vlees was?

Kate schrok toen een van de mannen naar boven keek. Hij had zijn ogen samengeknepen, op zoek naar getuigen, en Kate trok zich terug in de schaduw. Als ze vertelde wat ze had gezien zou het gezin problemen krijgen – en dat konden ze niet gebruiken, ze hadden al moeilijkheden genoeg.

De baby jammerde zachtjes in zijn slaap en ze hield hem dicht tegen zich aan, sprak troostende woorden in het donsachtige haar. Haar nieuwste broertje was een verrukking, maar zijn komst had mam uitgeput. Pa was nog minder dan waardeloos als het ging om de zorg voor de overige negen kinderen, dus rustte de taak om alles gladjes te laten verlopen tot mam beter was op Kates smalle schouders. Niet dat pa te beroerd was om hard te werken om voor zijn altijd maar groeiende gezin te zorgen. Hij kwam altijd grauw van vermoeidheid thuis van de leerlooierij.

Ze legde de baby op de matras bij de overige slapende kinderen en liep weer naar het raam. Het lichaam was weggehaald en de steeg was weer teruggekeerd naar de grauwe toestand van alledag.

‘Waar sta je naar te kijken? Ik dacht dat ik even geleden geschreeuw hoorde.’

Ze schrok op van de zachte stem en draaide zich om. ‘Je moet uitrusten,’ zei ze vriendelijk toen ze de donkere kringen onder haar moeders ogen en de bijna doorschijnende huid zag.

‘Ach. Als ik dood ben kan ik nog lang genoeg slapen,’ antwoordde Finola Kelly met een onverschillig gebaar. Ze trok de dunne sjaal vaster om haar smalle schouders. ‘Nou, wat was daar beneden allemaal aan de hand? Weer een knokpartij van een paar hoeren?’

Kate vertelde haar wat ze had gezien, maar had het nauwelijks over de man die ze zo duidelijk zou kunnen beschrijven. ‘Laat me je terug in bed helpen,’ zei ze, op een ander onderwerp overstappend. ‘Pa komt zo thuis en hij wordt boos als hij ziet dat je nu al op bent.’

‘Het zal je vader helemaal niet opvallen. Hij zal niet uit zijn ogen kunnen kijken van vermoeidheid.’ Finola Kelly greep haar dochter bij de armen en keek haar diep in de ogen. ‘Trap niet net als ik in de val, Kate,’ zei ze dringend. ‘Zorg dat je hier wegkomt voor je hier ook vastzit.’

‘Mam?’ Kate deed een stap achteruit bij het zien van de felheid in haar moeders ogen. Dergelijke dingen had ze haar nog nooit horen zeggen. ‘Zie je ons zo – als een val?’

‘Ach meisje, je bent oud en wijs genoeg om te begrijpen wat ik bedoel. De wereld verandert en jij bent nog jong genoeg om daarvan te profiteren.’ De werkhanden paktten een lok van Kates haar beet en streken die uit haar gezicht. ‘Je bent achttien; ouder dan ik was toen ik jou kreeg. Maak niet dezelfde vergissing als ik door te denken dat dit alles is wat het leven te bieden heeft. Je hebt een goeie kop, Kate, gebruik die dan ook.’

‘Ik weet dat het nu moeilijke tijden zijn,’ stamelde Kate. ‘Maar als ik weer aan het werk ga in de looierij wordt het met dat extra geld allemaal wat makkelijker.’

‘Daar heb ik het niet over,’ snauwde Finola. ‘Ga weg uit Ierland. Steek de plas over – of nog verder als je daar zin in hebt. Blijf hier niet rotten zoals de rest van ons, Kate, want beter dan dit wordt het niet voor ons katholieken.’

Kate voelde een tinteling van opwinding, maar die was vermengd met angst. Ze had er nooit eerder serieus over nagedacht haar familie te verlaten en het water over te steken om een leven onder vreemden te leiden – tot dit moment. Haar verbeelding draaide op volle toeren. Ze had over de Amerika’s en over de nieuwe koloniën in Australië gehoord van mensen van wie de zonen en dochters daarheen waren getrokken en nu geld naar huis stuurden. Ze had naar de verhalen geluisterd over de weidse vlakten, over de lucht die zo schoon en helder moest zijn dat het pijn deed aan je longen, en over de mogelijkheden die er waren in deze afgelegen plekken en waar afkomst en religie geen belemmering vormden om fortuin te maken.

Maar haar gezonde verstand zei haar dat ze aan het dromen was. Ze schudde langzaam haar hoofd. ‘Ik weet het niet...’ begon ze.

Finola’s hand lag op haar arm. Haar stem was zacht, maar had een dringende ondertoon die niet te negeren was. ‘Kijk eens naar je toekomst als je besluit te blijven,’ siste ze. ‘Moord en doodslag op straat, met drie gezinnen in één huis, geen geld. Als je blijft, zit je in de val. Ieder jaar een baby en je hersenen die verweken.’

Ze schudde haar hoofd en het eerste grijs glinsterde in haar donkere krullen toen ze zich omdraaide om naar haar slapende kinderen te kijken. ‘Ik wil dat je het beter krijgt dan dit, Kate.’

Kate keek naar de andere kinderen. Ze lagen dicht op elkaar gepakt, als haringen in een ton, en ze wist dat de matras nog voor het ochtend werd doorweekt zou zijn. Ze haalde diep adem en realiseerde zich voor het eerst hoe vochtig en stinkend de twee kamers boven in dit overbevolkte huis waren. In dit nieuwe beloftevolle licht werd ze zich plotseling bewust van de smerige en sterke geurenmengeling van ongewassen lichamen en oude etensluchtjes die over het vuil van de armoede en de doordringende stank van met urine doorweekte luiers en dekens hing. ‘Maar hoe...’ begon ze.

‘Ik heb hier niet zomaar wat liggen niksen,’ zei Finola met een opgewektheid die in tegenspraak was met haar duidelijke vermoeidheid. ‘Ik heb met pater Pat gesproken en er is een baan bij de kerk in Liverpool.’

Kate keek haar moeder aan en de hoop kreeg de overhand boven de angst voor het onbekende. ‘Liverpool?’ Dat was weliswaar niet in de koloniën, maar verder weg dan ze ooit eerder was geweest.

‘Ja. Ze hebben een huishoudster nodig.’ Finola sloeg een arm om Kates middel. ‘Het is niet zulk zwaar werk als in de leerlooierij en je krijgt drie keer per dag een maaltijd. Dat is een goed begin voor een leven weg van hier.’

Kate staarde uit het raam naar de natgeregende straatstenen beneden. Het was alsof het meisje nooit had bestaan, want er was geen spoor van haar, niemand die om haar treurde. En wat haar moordenaar betrof – die was allang verdwenen – een anoniem gezicht in de duisternis van verloren hoop waarvan deze stegen doordrongen waren. Ze keek even naar haar moeder en zag de vermoeidheid in haar ogen en in de lijnen die aan weerszijden van haar mond liepen. Ja, besloot ze. Als ze ooit iets van haar leven wilde maken, dan was dit het moment om weg te gaan.

Lees verder in Zomerstorm van Tamara McKinley